

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové ve věci

žalobkyně: **M. P.**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Luděkem Voigtem
sídlem Bělohorská 163/185, 169 00 Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: 1) **M. M.**
2) **J. M.**
oba bytem X
oba zastoupeni advokátem Mgr. Tomášem Výborčíkem
sídlem Huťská 1383, 272 01 Kladno

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 15. 4. 2016, sp. zn. SZ 027802/2016/KUSK
REG/Pe, č. j. 059863/2016/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

- Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

vlastnického práva a stejně jako stavební úřad bagatelizoval požadavek žalobkyně týkající se zastínění stavby a bazénu. Napadené rozhodnutí ani neobsahuje správné poučení o možných opravných prostředcích, neboť nezmiňuje možnost jeho přezkumu v rámci správního soudnictví.

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že v odvolacím řízení náhledem do aktuální ortofotomapy zjistil, že se v okruhu 100 až 150 metrů od povolované stavby nachází pouze přízemní rodinné domy s podkrovím, které jsou výškou a tvarem střechy velmi podobné povolované stavbě. Pouze domy žalobkyně a paní H., které s povolovanou stavbou budou sousedit, jsou přízemními rodinnými domy s rovnou střechou. Dotazem na stavební úřad žalovaný zjistil, že při projednávání územního plánu obce P. byla na pozemcích žalobkyně, paní H. a pozemku p. č. x schválena v území s venkovskou zástavbou (tj. přízemní rodinné domy s podkrovím) skupina tří přízemních rodinných domů typu bungalov (poznámka soudu: dřívější dům umístěný na pozemku p. č. x vyhořel a na jeho místě má být stavebníky vystavěna povolovaná stavba). Tvrzení žalobkyně, že povolovaná stavba svým charakterem nezapadá do okolní tradiční zástavby, tvořené domy s rovnou střechou o celkové výšce cca 4,5 až 5,5 metrů, proto žalovaný pokládá za mylné. Na protější straně ulice na pozemku st. x v katastrálním území P. se ostatně nachází rodinný dům se dvěma nadzemními podlažími, podkrovím a hřebenem střechy ve výšce 9,97 metrů. K tvrzení žalobkyně, že povolovaná stavba mohla být umístěna jinde, žalovaný konstatuje, že umístění stavby by pak bylo mimo „uliční čáru“, a tedy v rozporu s platným územním plánem. Stavební úřad ani neměl povinnost svolat ústní jednání. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou podobné odvolacím námitkám, odkazuje žalovaný ve zbytku na napadené rozhodnutí.
5. Stavebníci jako osoby zúčastněné na řízení předně poznamenávají, že žalobní body odpovídají odvolacím námitkám, s nimiž se již žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Povinností stavebního úřadu nebylo nařídít jednání, neboť skutkový stav byl dostatečně zjištěn z podkladů předložených stavebnímu úřadu a z vyjádření účastníků. Stavebníci nesouhlasí s tím, že povolovaná stavba svým charakterem nezapadá do okolní zástavby, a mají za to, že stavbou nebude narušena kvalita prostředí způsobem, který popisuje žalobkyně. Stavbou sice dojde k zastínění sousedního pozemku, to však bude v průběhu dne trvat jen o nepatrně delší čas, než tomu bylo při existenci stavby, jež na místě povolované stavby stála v minulosti. Žalobkyně ostatně rozsah omezení denního osvětlení a oslunění blíže nerozvádí. Svá tvrzení, že zahrada byla navržena s ohledem na působení slunce, žalobkyně rovněž nedokládá. Vypracování zastiňovací studie by dle mínění stavebníků bylo nadbytečné. Umístění povolované stavby je pak v souladu s územním plánem obce a odpovídá umístění předchozího domu. V čem spatřuje rozpor s platným územním plánem, územním rozhodnutím a urbanistickou studií obce, žalobkyně taktéž neuvádí. Znehodnocení pozemku žalobkyně by mohlo být relevantní námitkou, avšak jen tehdy, pokud by žalobkyně rozvedla, jak k němu dojde. Nepatrně větším zastíněním pozemku žalobkyně rozhodně nemůže dojít ke znehodnocení vlastnictví jako celku. Stanovisko veřejného ochránce práv žalobkyně interpretuje nesprávně, neboť se dotýkalo odlišné situace, v níž byl stavbou plotu prakticky znemožněn výhled a nebylo možné ani řádně otevřít okno. V souzené věci však žádné omezení výhledu zjištěno nebylo a žalobkyně je nenamítala. Stavebníci proto navrhuji, aby soud žalobu zamítl.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že stavebníci dne 17. 12. 2014 požádali o udělení územního souhlasu s umístěním novostavby rodinného domu na pozemky p. č. x a p. č. x v katastrálním území P. a současně ohlásili stavební záměr. V reakci na to stavební úřad vydal usnesení ze dne 14. 1. 2015 o projednání záměru v územním a stavebním řízení, načež dne 27. 1. 2015 oznámil zahájení společného územního a stavebního řízení. Žalobkyně v průběhu řízení uplatnila námitky a vyjádřila svůj nesouhlas s umístěním a povolením stavby. Dne 27. 2. 2015 vydal stavební úřad v pořadí první rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu a o stavebním povolení, proti němuž podaly žalobkyně a paní H. (která rovněž vlastní nemovitost sousedící s pozemky, na nichž má být umístěna stavba stavebníků) odvolání. Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015 žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 27. 2. 2015 a věc mu vrátil k novému projednání s odůvodněním, že stavební úřad věc řádně neprojednal a před vydáním rozhodnutí nezjistil správně skutkový stav věci, neboť již ve svém usnesení ze dne 14. 1. 2015 uváděl, že stavba bude umístěna a povolena pouze na pozemku p. č. x v katastrálním území P., čímž vznikl rozpor mezi požadovanou stavbou, přiloženými podklady a obsahem zmíněného usnesení (pozn. soudu: pozemek p. č. x nebyl uveden ani v meritorním rozhodnutí stavebního úřadu).
7. Dne 26. 10. 2015 stavební úřad opětovně oznámil zahájení společného územního a stavebního řízení, v jehož rámci žalobkyně opakovaně podala námitky. Stavební úřad dne 10. 12. 2015 vydal v pořadí druhé rozhodnutí o umístění stavby a o stavebním povolení (toto rozhodnutí stejně jako jemu předcházející oznámení již identifikovalo oba pozemky, na nichž má být stavba umístěna a povolena). V něm uvedl, že upustil od ústního jednání, neboť jsou mu poměry v území dobře známy a žádost je dostatečným podkladem pro posouzení záměru. K námitkám konstatoval, že souvislá zástavba v obci a ulici stavbou nebude narušena, stavba splňuje odstupové vzdálenosti (proto nevyžadoval studii o zastínění) a sice pozemky sousedů zastíní, avšak předchozí stav po vyhoření domu, který stál dříve na místě povolované stavby, nelze absolutně zachovat. K většímu zastínění okolí nedojde, neboť jsou splněny odstupové vzdálenosti. Povolovaná stavba nebude mít za následek tak zásadní nepohodu bydlení sousedů, aby bylo nutné žádosti stavebníků nevyhovět.
8. Proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2015 podaly žalobkyně i paní H. samostatná odvolání, která žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 15. 4. 2016 zamítl. Žalovaný zjistil, že deset nejbližších rodinných domů v okolí povolované stavby má sedlovou nebo valbovou střechu a rodinný dům na protější straně ulice je o jedno podlaží vyšší než stavba stavebníků. Po vyhoření původního rodinného domu stavební úřad umísťuje a povoluje zcela novou stavbu, přičemž volba jejího typu a umístění je limitována jen platným územním plánem a platnou právní úpravou, s nimiž je v souladu. Tvrzení, že je stavba v rozporu s územním plánem, žalobkyně nekonkretizovala a žalovaný jeho správnost neshledal. O námitce znehodnocení majetku může dle žalovaného rozhodnout jedině soud. Pokud by byl rodinný dům umístěn na jiném než navrhovaném místě, došlo by k porušení stávající jednotné uliční čáry, kterou všechny rodinné domy v okolí stavby respektují. Na argumentaci, že věc nebyla s žalobkyní projednána, žalovaný reagoval tím, že stavební úřad sice doručoval písemnosti žalobkyni i jejímu zástupci, ale jeho pochybení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. K výšce povolované stavby žalovaný poznamenal, že platný územní plán připouští v dotčené ploše „BV – plochy bydlení v rodinných domech – venkovské“ maximálně dvě nadzemní podlaží s možností obytného podlaží. Povolovaná stavba je tudíž o jedno podlaží nižší, než umožňuje územní plán.

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 15. 4. 2016) a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Protože se jedná o žalobu projednatelnou, přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět v tomto řízení důkazy nad rámec toho, co plyne ze správních spisů. Seznámení se s obsahem správního spisu přitom dle konstantní judikatury nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS; oba dostupné stejně jako ostatní rozhodnutí správních soudů z www.nssoud.cz). Návrhu žalobkyně na provedení dokazování výsledkem účastníků soud nevyhověl, neboť má takový důkaz za nadbytečný. Účastníci měli možnost vyjádřit se písemně k věci během správního i soudního řízení, a proto lze předpokládat, že všechna podstatná tvrzení již uplatnili. Žalobkyně ostatně ani neuvádí, jaká další zjištění by z výsledku účastníků měla vyplynout, a nespecifikuje, kteří účastníci by měli být vyslechnuti.
11. Soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností správních rozhodnutí, protože jen přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení. Na rozdíl od žalobkyně však shledal, že správní rozhodnutí obou stupňů jsou přezkoumatelná, neboť je z nich patrné, z jakých důvodů nebyly shledány námitky a odvolací tvrzení žalobkyně důvodnými a jak správní orgány o věci smýšlely. Nepřezkoumatelnost nezpůsobuje ani to, že žalovaný při konstatování obsahu odvolání zaměnil identifikaci čísla popisného domu žalobkyně za číslo popisné domu paní H. Toto pochybení lze považovat za pouhou chybu v psaní. Ze správního spisu i z napadeného rozhodnutí je seznatelné, že žalovaný byl s místní situací obeznámen (z map, plánků či výpisů z katastru nemovitostí) a že dopady povolované stavby a její začlenění do současné zástavby posuzoval ve vztahu k oběma sousedním stavbám ve vlastnictví žalobkyně i paní H. Soud nedává žalobkyni za pravdu ani v tom, že žalovaný nereagoval na její námitku týkající se možnosti umístit povolovanou stavbu na jiné místo. Žalovaný se k této námitce v napadeném rozhodnutí vyjádřil, neboť konstatoval, že jiné umístění stavby by představovalo zásadní porušení stávající jednotné uliční čáry, čímž dal najevo, že umístění stavby v jiné části pozemků stavebníků nepovažoval za vhodné.
12. Ve vztahu k rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 12. 2015 soud konstatuje, že správní řízení tvoří jeden celek a případné vady prvostupňového rozhodnutí lze napravit v řízení odvolacím. Stavební úřad sice na poznámku žalobkyně o možném jiném umístění povolované stavby nijak nereagoval, postačuje však, že svůj náhled na tuto problematiku objasnil žalovaný v napadeném rozhodnutí. V situaci, kdy správní orgány nepovažovaly umístění povolované stavby v místě navrženém stavebníky za nerealizovatelné, mimoto nebylo nezbytně třeba zvažovat, zda by stavba mohla stát jinde. Na tom, že se stavební úřad nijak nevypořádal s výtkou žalobkyně ohledně nepřezkoumatelnosti oznámení ze dne 26. 10. 2015 o zahájení společného územního a stavebního řízení, kterou žalobkyně spatřovala v nedostatečné identifikaci povolované stavby, soud rovněž ničeho nezákonného neshledal. Z námitek, které žalobkyně vůči umístění a povolení stavby

uplatnila, je zřejmé, že si byla na základě oznámení dobře vědoma toho, jaký záměr stavebníků bude posuzován.

13. Podle § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 28. 7. 2016 (dále jen „správní řád“) obsahuje rozhodnutí výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Podle § 68 odst. 5 téhož předpisu se v poučení uvede, „*zda je proti rozhodnutí možné podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává.*“ Žalovaný v poučení uvedl, že se proti napadenému rozhodnutí odvolat nelze, což je zcela v souladu s § 91 odst. 1 větou první správního řádu, podle níž se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat. Žalovaný neměl povinnost uvést v poučení, že proti napadenému rozhodnutí lze brojit žalobou ve správním soudnictví, neboť správní žaloba není odvoláním ani jiným opravným prostředkem proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž samostatnou formou ochrany veřejných subjektivních práv a vnější (nikoli vnitřní) kontrolou zákonnosti veřejné správy.
14. Podle § 94a odst. 2 věty třetí stavebního zákona může stavební úřad ve společném územním a stavebním řízení upustit od ústního jednání, jsou-li mu dobře známy poměry v území a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení záměru. Podle § 94a odst. 3 věty druhé stavebního zákona stavební úřad vždy nařídí veřejné ústní jednání v případech záměrů umísťovaných v území, ve kterém nebyl vydán územní plán. V souzené věci se nejednalo o případ, kdy by ústní jednání muselo být nutně nařízeno, neboť k dotčenému území byl vydán územní plán. Stavební úřad od ústního jednání v souladu se zákonem upustil s odůvodněním, že mu poměry v území byly dobře známy a žádost považoval pro posouzení věci za dostatečnou. Soud při přezkumu správních rozhodnutí neshledal žádné okolnosti, pro které by mu vznikly jakékoli pochybnosti o tom, že podmínky pro upuštění od ústního jednání nebyly splněny, ani žalobkyně takové okolnosti neuvádí.
15. Soud s žalobkyní dále nesouhlasí v tom, že je napadené rozhodnutí či rozhodnutí stavebního úřadu v rozporu s § 90 stavebního zákona pro nesoulad s územně plánovací dokumentací, cíli a úkoly územního plánování, obecnými požadavky na využívání území či právem chráněnými zájmy účastníků řízení.
16. Pozemky stavebníků se dle relevantní části územního plánu založené ve správním spise nachází v oblasti označené jako „BV – bydlení v rodinných domech – venkovské“, jejímž hlavním využitím má být bydlení v rodinných domech venkovského typu. Mezi přípustné využití spadají mimo jiné individuální rodinné domy. Textová část územního plánu blíže nevymezuje, co se rozumí domem venkovského typu (a nestanoví to ani právní předpisy), nicméně v běžném jazyce se takovým domem rozumí nízký podlažní dům zpravidla s podkrovím, jehož podlahová plocha není příliš rozsáhlá a který se nevyznačuje moderními prvky, ale klasickým vzhledem, mnohdy se sedlovou, polovalbovou či valbovou střechou. Pro takový typ domu může být typický pravidelný čtvercový či obdélníkový půdorys a rozloha okolní zahrady, která bude často významně větší než rozloha domu samotného. Povolovaná stavba tomuto pojmání domu venkovského typu z velké části odpovídá, neboť podle projektu založeného ve spise půjde o dům téměř čtvercového půdorysu s jedním podlažím a obytným podkrovím s valbovou střechou, který bude obklopen zahradou. Tím, co může odlišovat povolovanou stavbu od domu venkovského typu, je její výška dosahující v hřebenu střechy cca 8,5 metrů. Zda povolovaná stavba zcela odpovídá definici domu venkovského typu, nicméně není pro posouzení věci stěžejní, neboť ji lze zcela nepochybně považovat za individuální rodinný

dům, a tedy za typ stavby, jehož umístění a povolení je v oblasti BV přípustné. Žalobkyni tak nelze přisvědčit v tom, že umístění či povolení stavby není v souladu s územně plánovací dokumentací.

17. Na okraj lze doplnit, že aktuální územní plán obce Pchery ve znění změny č. 1/2018 (dostupný z www.obecpchery.cz) již určuje podmínky prostorového uspořádání rodinných domů venkovského typu v oblasti BV, a to tak, že zastavěná plocha nepřesáhne 50 % zastavěného stavebního pozemku, velikost stavebních pozemků nebude menší než 600 m², stavby nepřesáhnou dvě nadzemní podlaží s podkrovím bez půdní nadezdívky a zástavba rodinných domů bude provedena samostatně stojícími domy, případně dvojdomy. Povolovaná stavba tak dle soudu splňuje i požadavky nyní platného územního plánu.
18. K velmi obecné žalobní argumentaci soud dále podotýká, že při přezkumu napadeného rozhodnutí neshledal, že by umístění či povolení stavby nebylo v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Naopak má za to, že přezkoumávaná správní rozhodnutí respektují stanovené předpoklady pro výstavbu a prostorové uspořádání území. Stavba rovněž splňuje obecné požadavky na umísťování staveb podle vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). Vyhláška č. 501/2006 Sb. ve svém § 25 odst. 2 stanoví minimální odstupovou vzdálenost mezi rodinnými domy, která má činit alespoň 7 metrů. Vzdálenost rodinného domu od hranice pozemků nemá být menší než 2 metry. Ze správního spisu plyne, že vzdálenost mezi povolovanou stavbou a domem žalobkyně bude dosahovat 9,304 metrů a vzdálenost povolované stavby od hranice pozemků bude činit 4,474 metrů. Odstupové vzdálenosti tedy jsou dodrženy, dokonce jsou o více než 2 metry větší oproti tomu, co požaduje vyhláška. Vyhláškou stanovené odstupové vzdálenosti přitom jsou nastaveny tak, aby byly respektovány požadavky na denní osvětlení, oslunění a zachování kvality prostředí (srov. § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.). Jsou-li v souzené věci splněny odstupové vzdálenosti, pak soudu nezbývá nic jiného než konstatovat, že právem chráněné zájmy žalobkyně jakožto vlastníka sousední nemovitosti nebudou omezeny nad míru předpokládanou právními předpisy. To platí tím spíše v situaci, kdy žalobkyně svá obecná tvrzení o omezení denního osvětlení a oslunění a s tím spojené omezení využívání venkovního bazénu či ztrátu soukromí ničím nedokládá.
19. Z žaloby je patrné, že žalobkyni vadí především výška povolované stavby a domáhá se toho, aby budoucí rodinný dům stavebníků měl podobnou výšku či tvar střechy jako její dům nebo jako dřívější rodinný dům stavebníků, jenž byl zničen požárem. Je-li povolovaná stavba v souladu s koncepcí rozvoje obce, tedy s územně plánovací dokumentací, a nejsou-li její parametry nebo umístění v rozporu s právními předpisy, pak požadavky žalobkyně nemohou zpochybnit zákonnost správních rozhodnutí. Žalobkyně ani jiné osoby, jejichž práva mohou být rozhodnutím stavebního úřadu dotčena, nemají a nemohou mít subjektivní veřejné právo na to, aby poměry v území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se měnit. Změny ve využití území v průběhu času a nejrůznější stavební aktivity jsou přirozenou součástí vývoje společnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145). Zamýšlená stavba svým charakterem (větší rodinný dům klasického vzhledu) nijak nevybočuje z limitů daných územním plánem a zásadním způsobem neodporuje povaze dosavadní zástavby tvořené rodinnými domy převážně nižší konstrukce (výjimkou z tohoto pravidla je kupříkladu dům na protější straně ulice, který svou výškou převyšuje

i povolovanou stavbu, neboť má dle tvrzení žalovaného téměř 10 metrů). Třebaže se představa žalobkyně (popř. paní H.) na to, jaký dům by bylo hezké umístit na pozemky stavebníků, může rozcházet s názorem samotných stavebníků, je třeba zdůraznit, že žalobkyně nemá veřejné subjektivní právo na určení využití sousedního pozemku a že je čistě na vůli vlastníka pozemku, jakou přípustnou stavbu na něm postaví.

20. K námitkám týkajícím se ztráty soukromí či obtěžování pohledy zvědavých sousedů soud poznamenává, že zákonným důvodem pro zamítnutí žádosti o umístění a povolení stavby není to, že z oken stavby je vidět na sousední pozemek, eventuálně do oken sousední budovy (takový jev je naopak zcela běžný). Pokud se nejedná o obtěžování mimořádné, převyšující míru přiměřenou poměrům, je přednostně na tom, kdo se subjektivně cítí být obtěžován, aby provedl opatření, která by tomuto obtěžování zabránila (srov. již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 As 13/2010-145).
21. Svůj názor, že v důsledku povolované stavby dojde ke znehodnocení jejího majetku, žalobkyně blíže nekonkretizuje a nedokládá, a tak se svou námitkou nemůže být úspěšná. Usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS, na které žalobkyně odkazuje, pak na tuto věc nepřiléhá, neboť v něm byla řešena otázka poskytnutí náhrady za omezení vlastnického práva vyplývajícího z územního plánu a přesahujícího větší než spravedlivou míru. V souzené věci však nedošlo k zásahu do vlastnického práva žalobkyně ve smyslu citovaného usnesení (žalobkyni nebyly odebrány nemovitosti, změněn způsob jejich využití, zřízeno na nich věcné právo jiné osoby atp.). Omezení, která žalobkyně spatřuje ve vztahu k sobě samé v umístění a povolení stavby stavebníků, nadto nepřesahují míru, kterou lze po vlastníku sousední nemovitosti spravedlivě požadovat.
22. Tvrzení, že žalobkyně bude omezena ve výhledu, jsou pak rovněž velmi obecného rázu, neboť žalobkyně nespecifikuje, v čem konkrétně má toto omezení spočívat (např. jaká část povolované stavby jí bude bránit ve výhledu, kterým směrem a na jaký objekt dosavadní výhled směřuje). Ze spisového materiálu není patrné, že žalobkyně bude nepřiměřeným způsobem omezena ve výhledu.
23. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.
25. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Protože soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, rozhodl, že ani tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. dubna 2018

Mgr. Jitka Zavřelová v. r.
předsedkyně senátu